Karikatür

Gemalmadir Güler

№ 3

— Bir maşa ile bir kürek aldım.
— Demek ki silâhları bırakma taraftarı değilsiniz.

Dünya Karikatürleri

—Biz evli olsaydık ve gecenin bu saatinde eve gelseydik, karılarımızın halini seyretmek pek hoş olacaktı.

— Şimdilik seni bir lira haftalıkla yanıma alıyorum. Çalışırsan yirmi sene sonra haftalığın iki misline çıkabilir.

— Senin aziz dostun!!

— Şimdi artık dostum değil.. Benden beşyüz lira alacağı var!

HEDİYELİK EŞYA

— Bunlardan daha ucuzu yok mu? Hediye olarak götüreceğiz de..

İSİM GÜNÜ HEDİYESİ

— Hatırladın mı? Bu vazoyu iki sene evel onlara biz hediye etmiştik!.

— Hatırlamaz olur muyum, hattâ içindeki tozları bile silmemişler.

— Aman yavaş yürü.. Kocam "Külünü düşürmeden sigara içmek müsabakası„ için tecrübe yapıyor..

— Bütün erkekler benim aklıma hayran kalıyorlar, işte bunun için de kimse benimle evlenmeğe talip olmuyor.

— Bu adama çapkın diyorlar ama, doğrusu ben inanmıyorum. İki senedir bir mahallede oturuyoruz, bir defacık olsun söz atmadı!

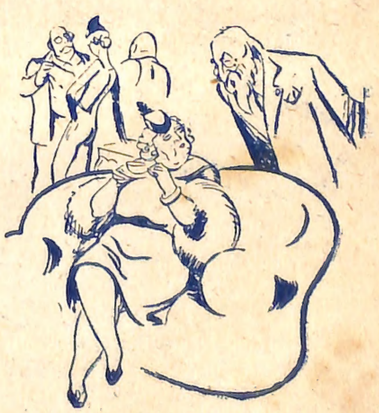

— Hatırlar mısın? Bundan otuz sene evel ayni yaşta idik!

KARİKATÜR Türkiyenin en nefis, en zengin ve en canlı mizah gazetesi olduğunu ispat etti, ve bütün okuyucularının sevgisini kazandı. KARİKATÜR'ün kolleksiyonunu toplayanlar ilerde çokkıymetli bir esere sahip olacaklardır.

No. 3 Yıl 1 | Fiatı 10 Kuruş | 18 ikincikânun 1936

Kari Katür

Çıkaran : Sedat Simavi

İdarehanesi :
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire
Posta kutusu: İstanbul 103

Abone şartları :
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ VE EDEBÎ MİZAH GAZETESİ

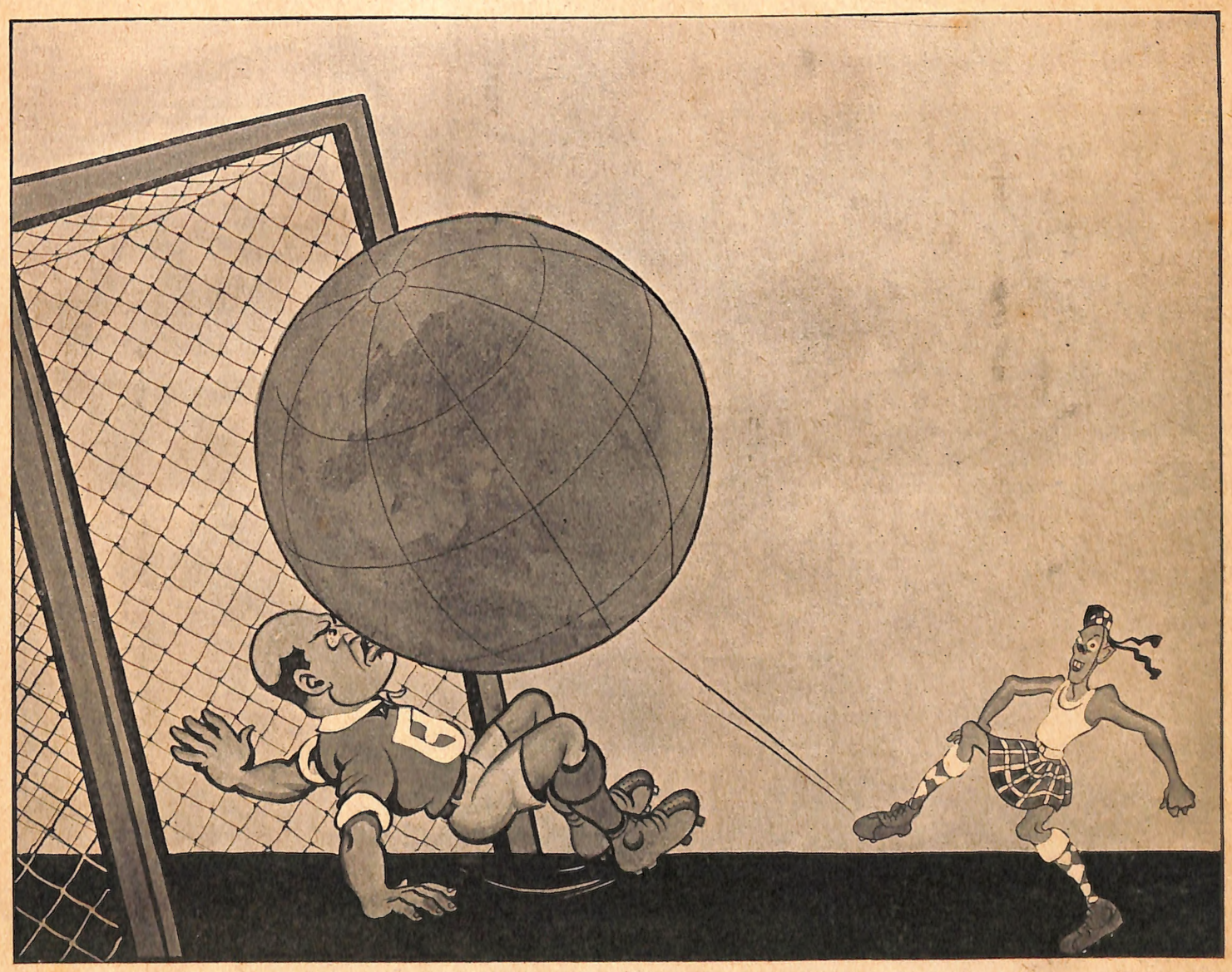

Siyaset sahasında İngiliz oyunu : Gol

Deliler ve Doktorlar...

Delilik irsîdir, yani bazı babalar evlâtlarına irad, nakit para yahut borç bırakdıkları gibi bazıları da deliliklerini miras bırakırlar.

Hitler Almanyada bu nevi mirasların intikaline mani olmak için tam manasiyle kesdirme bir usül bulmuş ve delilerin kısırlaştırılarak bizim eski haremağalarına benzetilmesine dair bir kanun çıkarmış.

Delilik insana babadan geçer de anadan geçmez mi? Bu müsavat asrında sade erkek delileri sansürden geçirip de kadın delileri başı boş bırakmak doğru mudur?

Bahsedilen insanların zürriyeti kesilecek olursa muhterem şef ilerde büyük idealini tahakkuk ettirmek için etrafına adam toplamakta güçlük çekmiyecek midir?

Mamafi bunlar Hitlerin sırf kendi bileceği şeyler olduğu için bize söz düşmez.

Birkaç gün evvel doktorlarımızdan biri «Haber» arkadaşımızın sütunlarında delileri hadım etmek için bizde de bir kanun çıkarılması çok muvafık olacağını uzun uzadıya anlatıyordu.

Doktor doktordur, kendisine ve operatör arkadaşlarına kârlı bir iş çıkaracak herhangi bir kanunu iste-

mekte haklıdır. Yalnız «Haber» arkadaşımızın kendi sütunlarında bu propagandaya yer vermesini garip gördük. Çünkü delileri hadım etme kanunu Almanyada olduğu gibi bizde de tatbik edilirse cerrah bıçaklarının ilk işlemeğe başladığı yer bizim Ankara caddesi, gazeteler, mecmualar ve kitapçılar mahallesi olacak ve pek azımız bundan kurtulacaktır.

Haber arkadaşımızın günün birinde operatör M. Kemalin bir elinde çantası, ötekinde Mazhar Osman ya hut Fahreddin Kerimin raporu, arkasında belediye memurlarıyle uzun merdivenlerini çıkmağa başladığını görünce ne yapdığını anlıyacak, fakat ne çare ki iş işten geçmiş, kuş bir daha dönmemek üzere kafesten uçmuş olacaktır.

Pastırma ve yağ ticareti dururken basılmış kâğıda para, emek ve ümit bağlamak delilikten başka bir şeyle izah edilemiyeceği için kitapçı arkadaşlarımız bu felâketten başlarını kurtaramıyacaklardır. Mamafi belki muallim Halit tatlı dili, kanaatcı İlyas zekâ ve feraseti, Abdülâziz servet ve kerameti sayesinde bir çare bulurlar.

Matbuat Cemiyetinin ameliyat edilmiş arkadaşları avutmak için sünnet düğünü tarzında bir eğlenti tertip etmesi, karagöz ve hokkabaz oynatması, başta Nizamettin Nazif ve Ali Naci olmak üzere yeni haremağalarına hediyeler dağıtması da mümkündür.

***

Seyyar operatörler Ankara caddesinde işlerini bitirdikten sonra Divanyoluna çıkacaklar ve orada iki kola ayrılacaklardır. Bu kollardan biri belediye tarafına sapacak, tramvay yolunu takiben Üniversite ve Zeynep hanım konağı önünden Şehzadebaşına geçecek, oradan Unkapanı yoluyle Taksime gidecektir. İkinci kol ise yine tramvay yolunu takiben güzergâhtaki ticarethaneleri, bankaları vesair müesseseleri tarıyarak Taksimdeki birinci kol ile birleşecek ve bu turnenin hasılatiyle orada Amerika binaları yüksekliğinde ve yapılan işi hatırlatabilecek âbideler şeklinde bir apartımanlar mahallesi kurulacaktır.

***

Mamafi bu hayırlı kanunun tehlikelerini de saklamıyalım. Bugün aramızda yaşıyan bazı yüksek proje ve icat sahiplerinin zürriyeti kesilirse ilerde Sarayburnundan Üsküdara köprü, Bayazıttan Taksime tünel yapmak, ekmek fırınlarına bir çare bulunamamasına karşı cenaze yakma fırınları kurmak gibi büyük projeleri, sigara paketlerine para koyarak tütün satışını ve binnetice memleket iktisadiyatını yükseltmek gibi icraatı, İstanbulu seyyah şehri haline getirmek, radyoyu ıslah etmek, tramvay yolculuğunu rahatlaştırmak gibi ümitleri kimlerden bekliyeceğimiz bilinemez.

Delilerin tasfiyesinden sonra otomobil, kamyon ve vapur yolcularının bir buhrana meydan açacak şekilde azalmasından da korkulabilir.

Nihayet ilk kazançlarından pek memnun olacak doktorların, birkaç göbek sonra müşterisiz kalmaları tehlikesi de vardır.

Mamafi bu işten, önünden, olduğu gibi sonundan da en çok zarar edecek olanlar gazeteciler olacaklardır. Çünkü deliler ortadan kalkınca kimse gazetecilik etmiyeceği gibi, edecek olanlarınkini de okuyan bulunmıyacaktır.

***

Kanunun tatbiki belediye bütçesine biraz ağıra oturacaktır.

Belediye bugün sokak köpeklerinin imhası işinde çok zorluk çekiyor ve kaçak köpekleri yakalayıp kuyruklarını getirenlere kuyruk başına on kuruş veriyor. Hadım edilecek raporlulardan bir kısmının da öteye beriye kaçacağı muhakkak bulunduğundan bunların da takibi lâzım gelecek ve köpek kuyruğu getirenlere on kuruş verilmesine mukabil bu gibiler hakkında kanun hükmünün tatbik edildiğini gösteren vesikaları getirenlere en aşağı bir lira vermek icabedecektir.

KARİKATÜR

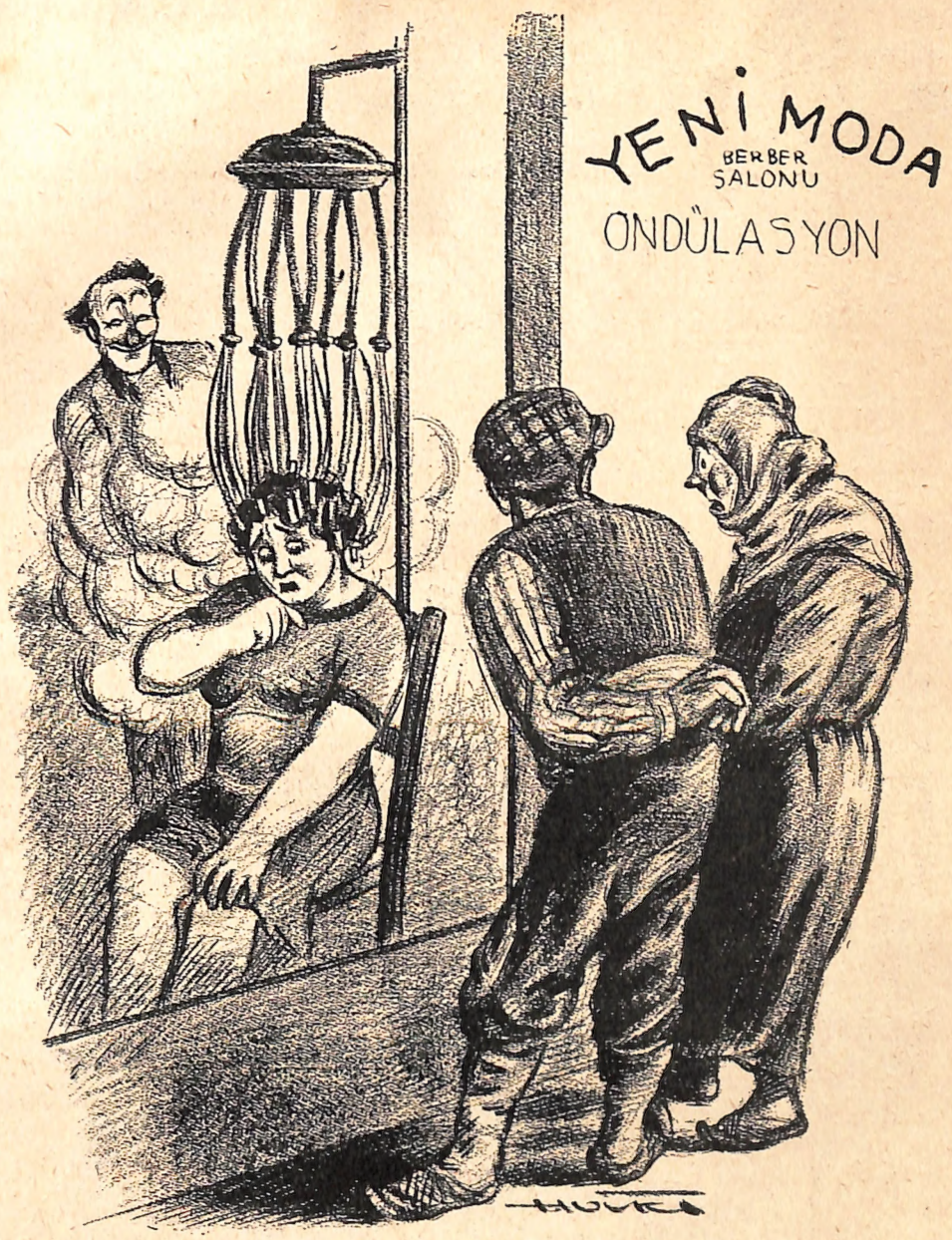

— Kız Fadime bak... bak da ibret al.., şu İstanbulda kötü kadınları nasıl cezaya çarpıyorlar! . . .

Kulaktan kulağa

Akayın pasoları

Gazetelerde okuduk. Akay İdaresi pasoları kaldırıyor, daha doğrusu bugünkü dört yüz pasoyu devede kulak kabilinden bir sayıya indiriyormuşl Bu yeni değildir. Akay daha Akay olmadan önce yani Seyrisefain adını taşıdığı zamnalarda da birkaç kere pasoluların pasosuzlara yer bırakmıyacak şekilde artmaları tehlikesi karşısında bu çareye baş vurdu. Bir çok kimselerin pasolarını ellerinden aldı. Fakat onlar kökü sökülmemiş nebatlar gibi bir kaç ay sonra yine öteden beriden fışkırmağa, filizlenmeğe başladılar.

Başkalarını karıştırmıyarak kendimizden bahsedelim. Meselâ gazetecilerden bir kısmının paso deyip geçerken bir kısmının durup bilet zımbalatması - biri yer biri bakar kavlince küçük küçük kıyamet alâmetleri göstermeğe başladı; Seyrisefainde durup dururken tatlı aşını acı edecek değil a - el altından gönül almağa başladı.

Bu işin sırf bizim aileye ait cephesi. Öteki pasosuzlardan da tabiî sızıldanan ve boş durmıyan olmuştur. Neticede eski pasolular derece ve mevkilerine göre üçer beşer hafta yahut bir kaç ay sonra yine eski haklarını elde ettiler.

Bu sefer de öyle olmıyacağını bakalım inşallah geçen yıl başında: «Akayın sekiz yüz pasosunun beşe indirilmesi katî surette takarrür etmiştir» yolunda bir havadis okumazsak öğreneceğiz.

Baloda Vals

Balolarımızın halini bilirsiniz. Fokstrot çaldı mı herkes ortadadır, herkes birini yakalayıp meydana çıkar, salonda yürüyecek yer kalmaz.

Tangonun aygın baygın nameleri inlemeğe başlayınca ortalık daha itenhalaşır. Hattâ bunu ilkönce foks-trot zannedip ayağa kalkan bazı çiftler işin farkına varır varmaz kol kola büfeye yürürler.

Valslara gelince; bunların hemen hiç müşterisi yok gibidir. Yalnız tabiî Almanlar müstesna. Çay deyince akla nasıl Acem gelirse vals deyince de Alman gelir. Onların gençlerini ve zaiflarını bir yana bırakalım; çeki taşı maçuna ile, bucurgatla yerinden kaldırılması mümkün görülmiyen ihtiyar ve şişmanları bile vals çalınınca mum etrafında dönen birer pervane kesilirler.

Mamafi geçen Kızılay balosunda yaşlıca bir Türk, hareketlerindeki çeviklik ve zerafetle Almanlara da parmak ısırttı. Ben: — çok garip dedim, haline bakılırsa kendi halinde ağır başlı, hattâ şark terbiyesine ve an'anelerine göre büyümüş bir adam. Bu kadar güzel vals etmeyi nereden öğrenmiş acaba?

Arkadaşım — Eski Galata mevlevi hanesinde azizim, dedi, bu zat eski bir mevlevî dervişidir.

Yaşamak için

Geçen gün anlatıyorlardı:

Son senelerdeki geçim darlığı malûm... On dokuz yirmi yaşlarında kibar çehreli, zarif tavırlı minyon bir genç kız, meşhur bir avukatı n yazıhanesine gitmiş:

«Ben Kolej mezunuyum, demiş tahsilim zararsızdır. Türkçeden başka iki ecnebi lisan bilirim. Çalışmıya mecburum fakat iş bulamadım. Sonra merhum arkadaşınız (. . . .) ın da kızıyım. Yazıhanenizde yahut başka yerde bir iş bulmak suretile beni elimden tutmanız mümkün mü?,.

Avukat arkadaşı (. . . .) filânı pek yarım yamalak hatırlamış. Fakat kız güzel olduğu için:"Hay hay çocuğum.. İsterseniz sizi kendi daktilom yaparım„ demiş ve hafifce yanağını okşamış.

Bir büyük iş adamının her gün her saat yanında bulunduracağı, en mahrem işlerinde kullanacağı bir memuru küçük bir imtihandan geçirmesini tabiî bulmak lâzım.

Fakat avukat bununla iktifa etmemiş, lâkırdısına devam ederken kolunu yavaşca kızcağızın beline dolamış.

Yanak okşamasını eski bir baba dostu için pek fazla bulmıyan genç kız bu ikinci hareketi görür görmez işi anlamış. Masanın kenarına bıraktığı çantasını almış nazik fakat biraz mahzun bir gülümseme ile:

— Galiba yanlış anladınız efendim, demiş, mümkünse «elimden tutunuz» dedim, belimden demedim demiş ve başka bir şey söylemeden dışarı çıkmış.

Radyoda öksürük

Radyoda bir şan konseri dinliyorduk. Konseri veren değerli Bayan Traviyatadan bazı par çalar okuyordu.

Sesi gayet güzel; okuyuşu cidden artistce.Fakat Bayan galiba nezle olmuş, ikide birde kendini tutamıyarak öksürüyor, hattâ aksırıyordu. Bu hal musiki zevkimizi bozdu. Akadaşlardan biri dayanamadı:

— Bu öksürük rezalet dedi.

Yeni musikiyi bir türlü anlıyamıyan gazel meraklısı bir ihtiyar arkadaş uyumağa hazırlanmış mahmur gözlerile hazin hazin gülümsedi:

— Etme allahaşkına, dedi, programda anlıyabildiğim ses şu öksürük... Ona da sen musallat olma.

Papağan

SALON ve SOFRA Dedikoduları

Taştan taşa

Bayanın parmağındaki tek taş yüzüğe baktı baktı da:

— Güzel, dedi, bunlar size ayda ne getirir?..

Bayan pek şaştı:

— Hiç... Bilâkis arada bir silip temizletmek için üste veririm.

— Garip şey... Halbuki benim iki taşım, ayda bana dünya kadar para kazandırıyor.

— Ne taşı bunlar?

— Değirmen taşı!..

Hesap

Bir Bayan, koltuğa yaslanmış, tatlı tatlı yediklerini hazmederken, yanında konuşulan bir para meselesine kulak kabarttı da:

— Aman dedi, susunuz benim hesaba hiç aklım ermez. İki kere ikinin kaç ettiğini bilmem.

— Baylardan biri güldü:

— Nasıl olur, dedi. Meselâ iki âşıkınız var. Sizi iki kişi daha sevdi. Kaç âşıkınız olur?

— Altı.

— Neden?

— Şu anda iki âşıkım var da ondan!.,

13 ün uğursuzluğu

Şu veya bu şeyin uğursuzluğundan bahsediliyordu. Biri dedi ki:

— Ben böyle şeylere inanmam.

— Peki, sofrada on üç kişi oturmaktan da korkmaz mısın?

—Korkarım eğer, on kişilik yemek varsa!..

Konuşanlar

Beyoğlu barlarından birinin iç kapısında şöyle bir levha görürsünüz: «Burada her dilden konuşulur!..»

Birgün bu bara giren bir müşteri, garsona İngilizce hitab etti, cevap alamayınca sordu:

— Burada her dilden konuşan kimdir?

— Müşteriler!..

YEMEKLERİN DİLİ

YEMEKLERİN DİLİ

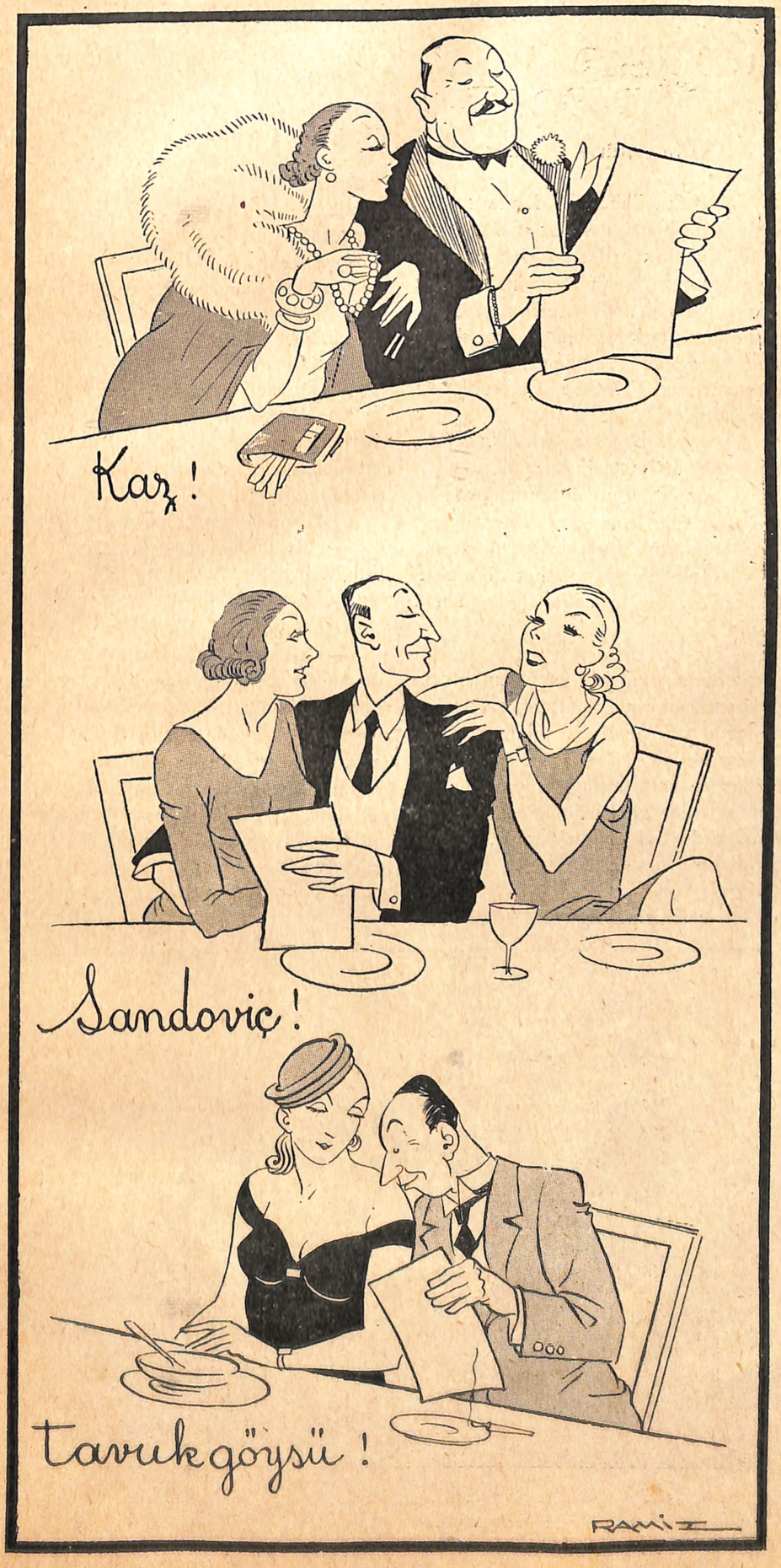

Erenlerin Bağından

İnanma, dediler, talihe bahta
Adamı büyüten kemaldir ancak
Ne olursa cahil çıkamaz tahta
Cehlile yükselmek hayaldir ancak!..

❖

Yüksek bilgiyledir muvaffakıyet
Bilgisiz olur mu hakikî şöhret
Talihin de yaver olsa nihayet
Nasibin hayatta zevaldır ancak!..

❖

Ne olmuşsa yerde bilgile olmuş
Kanatsız uçamaz cihanda bir kuş
Gerçi Allahadek peygamber ucmuş
Şimdilik o işler muhaldir ancak!..

❖

Erenlerden biri bana dedi ki:
Bu sözler biraz da doğrudur belki
Fakat sen ola gör bir kurnaz tilki
Bu beylik kelâmlar misaldir ancak!..

❖

Paran var mı paran? Alim de sensin
Her türlü illetten salim de sensin
Gâveîzalim de, malim sensin
Kalanı bir sürü mavaldır ancak!..

Gâveizâlim

TİPLER:

Bir Bay

Baştan savmak için çatılır kaşı
Yanılıp borcunu istersen eğer!..
Yoksulu görünce çevrilen başı
Zenginin önünde yerlere değer!..

●

Uçan kuşun bile var alacağı,
O, mağrur dolaşır bir prens gibi!..
Yanına yaklaşma: İki parmağı
Koynundan parayı çeker pens gibi!..

●

Yanında kıymetin olur mu senin;
Doğruluk, fazilet ondadır sade!..
Şöhretini söyler ailesinin,
Hanım evlâdıydi bu asilzade!..

●

Üstadın cebinden yüz «İnsül» çıkar,
«Prens Zerdeşnu» da ondan geridir!..
Peşi sıra gelen alacaklılar
Yıllardır ayrılmaz yaverleridir!..

Necdet Rüştü

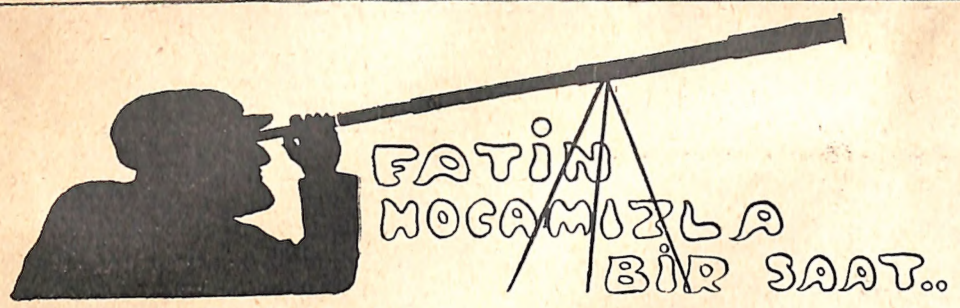

Vaniköy iskelesinden tepedeki rasathaneye varıncaya kadar sırsıklam kesilmiştim. Fakat Boğaziçine, İstanbula bir göz gezdirir gezdirmez terimin kuruduğunu farkettim. Hemen değerli âlimimiz Bay Fatinin yanına koştum, soğuk almak tehlikesine maruz kaldığımı söyledim, bana tarçınla kaynamış bir bardak sıcak ıhlamur verdi:

— Nezleye birebirdir, dedi, bir tutam enfiye de aldın mı, hiç korkma!

Karşılıklı bir kaç kere aksırdık, burunlarımızı sildik. Suallere başlıyacağım sırada üstad benden evvel davrandı:

— Nasılsın, iyisin ya?

— Çok şükür, duacınızım... Size şunu sormıya geldim ki...

— Çoluk, çocuk ne haldeler?

— Hepsi afiyettedir, size bürmetlerini söylediler... Sormak istediğim şey...

= Ben de iyiyim, çoluk, çocuk da. Hamdolsun, büyük bir derdimiz yok!

Üstadın nezaketi beni suallerimden alıkoyuyordu:

— Bir ıhlamur daha.. dedi.

— Tekrar teşekkür ettim, cebimden kâğıt, kalem çıkardım. Bu harekетimle sevimli rasathane direktörüne maksadımı anlatmak istedim. O, devam ediyordu:

— Yahu, seninle görüşmiyeli çok oldu... İki cumartesi, Esat Fuatlara gelmedin, Salih Murat, Feridun, Keramet Nigâr, doktor Süreyya Hidayet, hep seni konuştuk, durduk.. Hattâ senin için bir kıt'a yazmışlar, bunun yazılışını bana isnat ediyorlar. Sakın inanma! Parmak hesabile yazıldığına göre muhakkak ressam Şevketin işidir...

Merak ettim:

— Nedir o kıt'a?

— Vallahi, hepsi hatırımda değil, yalnız tek satırı aklımda kaldı: «Yarım saylav oldu Pektaş Hüseyin!

— Fakat ben Hüseyin Pektaş değilim ki!

Dalgın üstad, cevabıma şaşdı kaldı. Yüzüme derin derin bakarak:

— Olur şey değil, dedi, peki, Hüseyin Pektaş değilsiniz de kimsiniz?

— « Karikatür » gazetesinden "Cımbız!„

— Allah Allah... İki damla su gibi biribirinize benziyorsunuz. Onun boyu ortadır, seninki uzun... Onun saçı beyaza yakındır, seninki siyaha... Onun yaşı elliye gelmiştir, seninki otuza.. Bukadarcık farkınız olmasa seni gören onu sanacak! Az kalsın, ben bile yanılıyordum! Peki, ne diye buraya tırmandın evlât?

— Sizinle bazı meseleler hakkında görüşmek istiyordum da...

— Sor bakalım ne soracaksan!

— Zelzeleyi önceden haber verecek bir alet yoktur, diyorlar doğru mudur?

— Öyle diyorlar amma doğru değildir...Zelzeleyi önceden haber almak kabildir!

— Ne suretle?

— Bunun için bir eski usul, bir de yeni usul vardır. Atalarımız, zelzelenin ne zaman olacağını anlamak için, abdest alırlar, iki rekât nemaz kılıp istihareye yatarlarmış. Rüyalarına giren melekler, zelzelenin gününü, mevkiini, şiddetini bildirirlermiş. Fakat şimdi bu usul değişti.

— Ne oldu?

— İspiritizme.. En asrî usul budur: Dört arkadaş bir masanın etrafına toplanır, lâmbaları söndürür, ellerini masaya koyarak Kamil Flamaryonun ruhunu çağırır, sorar aldıkları cevap, muammayı halletmeye kâfidir!

Başka bir suale geçtim:

— Ayın dört parçaya ayrılacağını söylemişlerdi. Sonra bu mesele kapandı.. Sebebini anlıyabilir miyim?

— Şüphesiz... Ayın dörde ayrılması iktisadî sahada büyük akisler yaptı. Ay dört parçaya ayrılınca memurlara, işcilere haftalık vermek lâzım gelecekti. Fakat her ay iki gün farkettiğinden ayı dörde ayırmaktansa eski şeklinde kalmasına karar verdik.

— Ya Merih yıldızına seyahat teşebbüsü ne oldu?

— Bu işle biz meşgul olmuyoruz, Florinalı Nâzıma havale ettik. Ara sıra telefonla bize Merihle konuştuğunu söylüyor amma doğru mu yalan mı bilmiyorum!

Ayrılırken, kendisine dedim ki:

— Bir zamanlar, gazetelere, her günkü hava hakkında raporlar verirdiniz... Şimdi neden vermiyorsunuz?

Üstat elimi sıkarak:

— Sus, sus, dedi, hava ile başımız derde girdi... Biz yağmur yağacak deriz, hava açılır. Hava açılacak deriz, yağmur yağar... Halbuki bizim sözümüz fennidir, fakat mübarek hava bizim gibi değil ki... Cahilin biri! Ne okuması var, ne yazması! Aklına eseni yaptığı için bizim hesabı da altüst edip duruyor... En iyisi mi, biz de bu cahili yola getirmekten vazgeçtik!

Cımbız

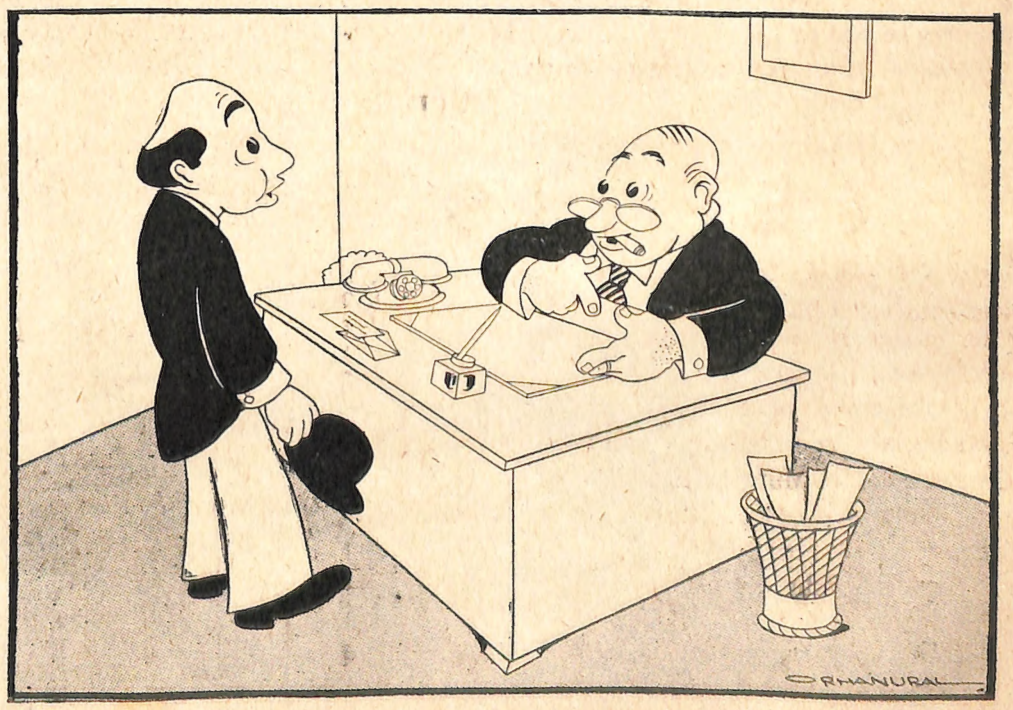

— Azizim, bu memuriyete talip olmanız için tam yedi lisan bilmeniz lâzımdır. Nasıl işinize geliyor mu?

— Tabiî efendim, bendeniz doğma büyüme Beyoğlunda otururum.

Geçenlerde uğradım Muhittin Üstündağa,
Bakdım bin bir plânla gelmiş kucak kucağa.
Önünde yığın yığın haritalar, kâğıtlar...
Düşünüyor, dayamış parmağını şakağa.
Dedim : Niye dalgınsın? Nedir düşüncen, tasan?
«Burdasın kendin amma gitmiş aklın uzağa!»
Dedi: «İki yakası bir yere gelsin diye
«Bir çare arıyorum bu mübarek toprağa.
«Uzun uzun düşündüm, taşındım, karar verdim
«Fatihten Üsküdara asma köprü kurmağa!
«Sade hallolunacak bir küçük nokta kaldı,
«Onu da bulabilsem uzanırım yatağa.»
Dedim:«Nedir bu nokta?» Dedi: «Para işidir!»
Öyleyse kaldı bu iş yine meçhul bir çağa.
Şimdi asma köprüden, asfalt yoldan vazgeçip
Bir sokak yapalım ki taş çarpmasın ayağa.
Rıhtımda bir çukura ayağım girer diye
Besmelesiz çıkamam ben Bebekte sokağa.
Hele akşam üzeri Beyoğlundan geçerken
Bir duraktan kazasız varamam bir durağa.
Başım ya bir direğe, ya bir ilâna çarpar
Gözlerimi çevirsem bir biçimli bacağa.
Tramvaya binen de, binmeyen de çiğnenir,
Balık çıkarda yine vapur varmaz Kavağa!
Bizi nakletmek için yetişir irisinden
Şöyle terbiye görmüş iki yüz kaplumbağa.
Şehir Tiyatrosuna sigortasız girilmez,
Ya, Tanrım esirgesin, sarsa ateş saçağa?
Bizi hergün eşikte bir kaza bekliyorken
Kel başın ihtiyacı var mı şimşir tarağa?..

ÇAMLIBEL

TEFTİŞ

Bir gün genel müfettiş, ansızın, yetim ve yoksulların maaşlarını veren bir daireye girdi. Bir de ne görsün?.. Bütün memurlar uyukluyorlar...

Fena halde kızdı:

— Utanmıyor musunuz? Dedi.

Memurlar gelenin kim olduğunu bilmediklerinden aldırış etmediler. Müfettiş haykırdı:

— Hanginizin daha tembel olduğunu anlayabilmek için on lira verirdim.

Bir ses duyuldu:

— Benim.

Müfettiş kaşlarını çatarak yaklaştı. Memur:

— On lirayı veriniz, dedi, kimin daha tembel olduğunu anladınız.

— Hakkın var. Amma bakalım.

Memur gerindi, esnedi, gözlerini yumdu:

— Cebime koyuveriniz!..

Dünya — Doğrusu Aya gıpta ediyorum... onun sırtında bendeki parazitlerin hiçbiri yaşamıyor.

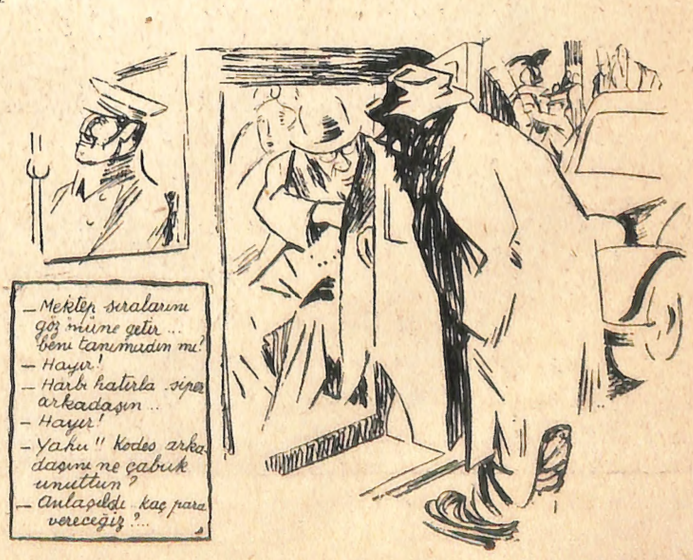

(*Fransız Karikatürü*)

NASIL GÖNÜ

DÜN

AVLARLAR?.

BUGÜN

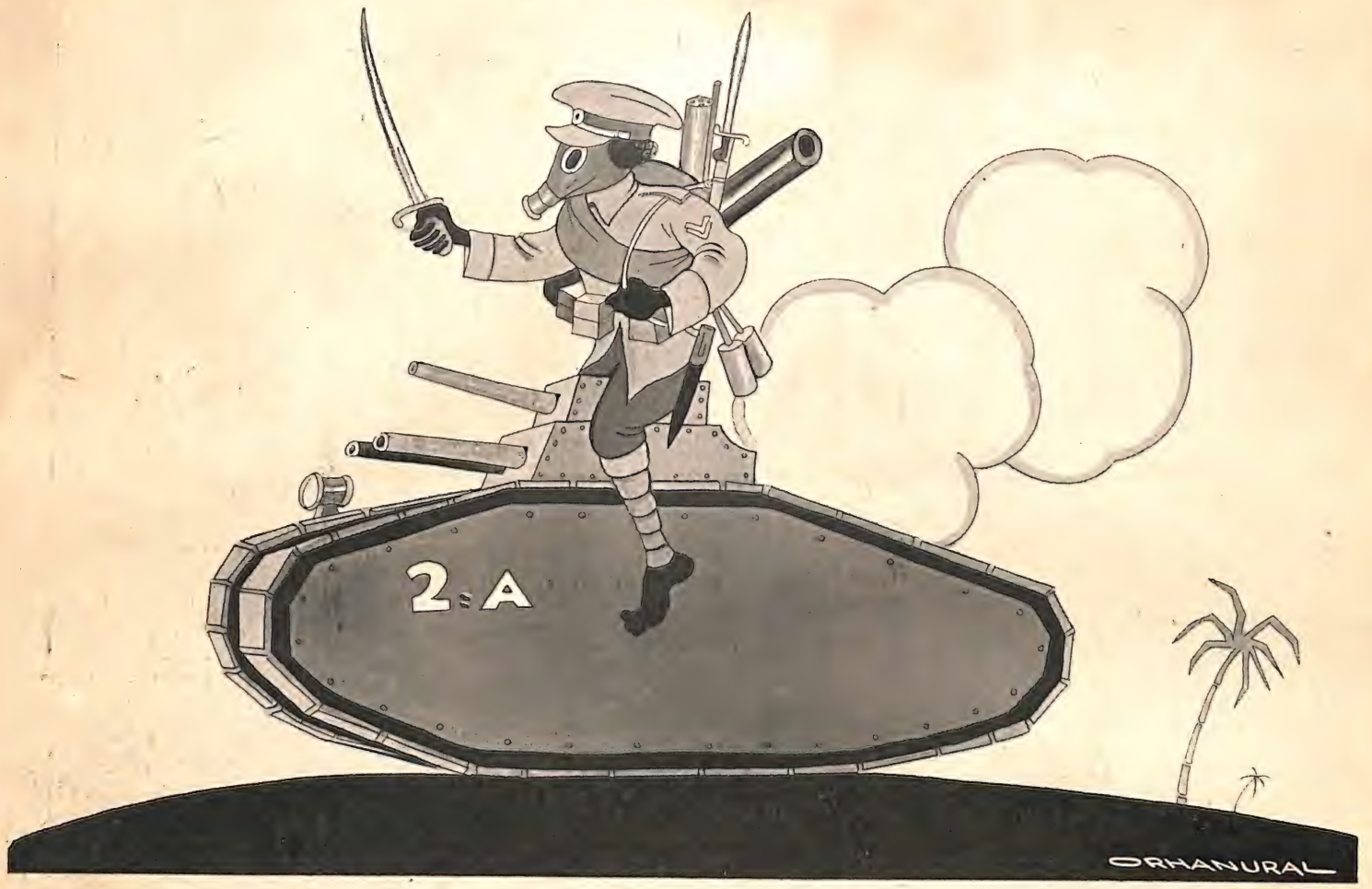

Habeşler de nihayet Avrupalıların biçimine girerek medenî oldular.

Mehmet Akifin Defterinden...

Topkapı Tramvayı

— Binenler arka taraftan!
— Eziyyet etme, bırak!
— Senin nizamına gelmez şu hırtı dolmuşa bak!
— Abanma öyle kadın!
— Sen de yumru bohçanı çek!
— Bunak o bohça değil, çifte canlıyım gerçek.
— Zemane tazesi yelloz.. Hayâ umuru değil..
— Bilet!
— Ayol, nefes aldım mı, sor da öyle dikil!
— Çocuk ayağıma bastın, ilâhi haktan bul!..
— Tramvayın bile âlâsı eskidendi oğul:
Elektirikli değil, perdeliydi hepsi... Evet.
Bugün ne erkeğe hürmet, ne yaş, ne haysiyyet..
Ne yirmilik toka etsen surat asar onlar,
Ne böyle rıhtım olurdu o eski ton tonlar..
En önde vardacı kuvvet verip hemen tabana
Koşardı yuf çalarak.. arkasında dört kadana
Çekerdi ton tonu.. Derken yokuşta aksadı mı
İnerde yardım ederdik.. Bugün duraksadı mı
Mered bu, haddine düşdise in de yardıma koş.
Hulâsa eskisi hem çok rahattı, hem pek hoş..
— Moruk, o türlü giden Cinci meydanında yarar.
Sekizde iş başı vurmazdı belli fabrikalar..
— Bu baş dönüp gidişin hayrı var mı, anlamadım...
Bir altı on paralık kes, biletci, evlâdım!..

Mehmet Akif

Kopya eden: Cımbız

Liret — Beni bu hale koyduktan sonra nereye gidiyorsun?
(İngilizce Panç gazetesinden)

— *Bay Doktor iğreti bir dişi kaça takarsın ?*
— *Üç liraya takarım.*

— *Öyleyse buyurun, hastanın diş ölçüsünü alın.*
— *!....*

Yenice İkramiyeleri

Bu, öyle bir iş ki ya çok incedir ve bunun için aylardanberi bir türlü sebebine akıl erdiremiyorum. Yahut tam bir saçmadır ve bundan dolayı icadı günündenberi manasını kavrayana rasgelemiyorum. Yenice ikramiyesi, ikramiyelerin yenicesi de değil, en yenisi, fakat en tuhafıdır. Galiba Con Ahmedin icadettiği devridaim makinesi gibi günün birinde adı darbımesel olup kalacak. Yahut Nasrattin hocanın kar helvasına bir yeni örnek olacak. Eskiden evlerde yeri ve manası olmıyan şeyler için leğen örtüsü derlerdi. Leğenin modası geçmiştir ve Yenice ikramiyesi daha çok kuvvetli bir manasızlığın timsali oluyor.

Tütün İnhisarı Yeniceye ikramiye koymak gibi parlak bir fikri acaba çikolata satan dükkâncılardan görerek mi keşfetti? Fakat o türlüs atıcıların elinde ikramiye, çocukları etrafına toplayan bir yarış fırıldağı değil midir? Bizim bildiğimize göre ne Tütün İnhisarı yarışa muhtaç bir satıcıdır, nede Yenice tiryakileri birer bebek...

İstediği çeri, çöpü, beğendiği kutunun içine yerleştirip dilediği paraya ikram edebilenin üstelik ikramiye dağıtmasında ne mana var? Halledebilene aşkolsun!

Doğrusu Yenice ikramiyesinin çıktığı gündenberi Yenice tiryakilerinin ne ağızlarında lezzet kalmıştır, ne gönüllerinde emniyet. Şimdi onlara her kutu daha tıkız, her sıgara daha tapon ve her nefes daha tatsız geliyor. Öyle ya en kötüsü olmasaydı ikramiyeyi yalnız bir çeşit tütüne mi koyacaklardı? Başka türlü düşünemedikleri içindir ki aylardanberi içdikleri duman o zavallıların tam manasiyle ağızlarından ve burunlarından geliyor?

Tütün bir belâ, fakat alışan için adeta bir gıdadır. Belâ, ikramiye ile alınmaz, gıda piyango ile satılmaz. Tütün İnhisarı tiryakilere iyilik yapmak istiyorsa verdikleri paraya göre ağız tadıyle içebilecekleri sigara ikram etsin. Onlara en büyük ikramiye budur.

Aralarında bulunduğum için pek iyi biliyorum ki aylardanberi Yenice tiryakilerinin âhı içtikleri tütünün dumanı gibi gökyüzüne yükseliyor. Amma Tütün İnhisarı belki yukarıdakiler dahi Yenice tiryakisi olur diye bundan sevinecektir, diyeceksiniz.

Hiç kimseye çıktığı da zaten görülüp işitilmeyen şu ikramiye işinin tiryakilerde uyandırdığı yürek yanıklığını anlamak istiyorsanız elinizi bir yenice savuranın göğsüne koyunuz! Hiç ateş olmıyan yerden duman çıkar mı?

Kıvılcım

— *Müzeler eski eserleri tamir ettirecekmiş...*

— *Bize de buyurmayı unutmasalar bari...*

Evet efendim...

Münasiptir efendim...

Matbuatın dördüncü kuvvet olduğu söylenir... Hukukşinas bir arkadaşa: Matbuat kaçıncı kuvvettir? Diye sordum.

— Malûm ola ki kuvayi umumiyeyi devlet üçtür, dördüncü kuvvet matbuattır! Dedi.

Siz, her söze, her arzuya, her emre: "Evet efendim, pek güzel efendim, münasiptir efendim, arada sırada ne buyrulur efendim?.» Diyeni tanır mısınız?.. Hayır derseniz, gazete okumadığınıza hükmederim. Devlet işlerinde matbuat belki dördüncü kuvvettir, fakat evet efendimcilikte birinci kuvvet olduğuna şek yok, şüphe yok...

Memlekette klüpler vardır. Her medenî memlekette olduğu gibi, bizim klüplerde de talih oyunu dedikleri bakara, rulet şu ve bu yasaktır. Gel gelelim, klüpcüler sabahlara kadar bu yasak kumarlarla sabahlarlar. Ses çıkmaz.Sonra Beyazıtta bilmem kimin kahvesinde kırk paraya iskambil oynayan üç kişi yakalanınca, kahve mühürlenir, kumarbazlar (!) tevkif edilir. Ertesi gün gazetelerde bu haberi okuruz: Evet efendim, pek güzel efendim, münasiptir efendim...»

Kış kapıdan görünür. Kömür fiatları arttıkça artar, halk kazma kürek yakmağa başlar. Derler ki: «Kömüre narh koymağa lüzum görmüyoruz. dışardan kömür nasıl olsa gelecektir, o zaman ucuzlar ..» Gazetelerde okuruz: «Evet efendim, pek münasiptir efendim. .»

Şu kurul piyango yapar, bu kurum piyango kurar. Şu müessese piyangoya baş vurur, bu yurt piyangodan medet umar, 18 milyonda bir kişiye üçyüz bin liradan otuz bin lira düşer, derken sigara paketlerine Zümrüdanga misali, kimseye düşmez bir piyango fişi soktuk derler. Ertesi gün gazetelerde okuruz: Evet efendim, pek güzel efendim, münasiptir efendim...»

Hayat pahalıdır derler. Gazeteler aksi seda yapar: Evet efendim... Hayat ucuzdur derler. Gazetelerin sesi duyulur: Pek güzel efendim... İhtikâr vardır sözüne: Evet efendim, yoktur sözüne: Evet efendim... Ve bir şey söylemezlerse: Arada sırada ne buyrulur a benim efendim!...

Hani bir kıt'a vardır: Toplanıp ehli hava her biri bir saz çalar.. Çelebi böyle olur bizde de konser dediğin!..» İşte bu asırda da dünyanın her yerinde böyledir matbuat dediğin..

Gözlüklü

Günde altı nöbet ıslanan adam.

(Yazısız hikâye)

Korkmıyan

Bir aralık nasılsa dansı, briçi bırakmışlar da ksnuşuyorlardı. Tabiî karı koca dedikodusu.

Birinden söz açtılar:

Çok yiğit adamdır. Çok cesurdur.Kahramandır. Kimseden korkmaz. Aslan gibidir.

Bir Bayan güldü:

— Aslanın korkduğu da vardır.

Pek şaşdılar:

— Nedir?

— Dişisi!..

Hasis

Sofrada, amma mükellef bir sofrada sayılı hasislerimizden Hilâlinin lâfı açıldı. Biri anlattı:

— Bir gün lokantaya gitti. Garsona salça kaç para! diye sordu, garson tabiî şaşaladı:

— Salça parasızdır.

— Ya ekmek?

— Ekmek yüzpara.

Hilâli masalardan birine oturdu:

— Öyle ise bana salça ile ekmek getir.

Portreler

SAVULUN GELİYOR...

Ona bir başka zemin, başka [zaman] lâzımdı!.. Dünyaya geç doğmuştur. Yeniçeri ocaklarının ilgasından evvel dünyaya gelmiş olsaydı, muhakkak Asasbaşı olurdu. Eğer yeniçerilerin başına geçseyidi "Nizamıcedit„ diye bir teceddüt hareketi yapılamazdı. Eğer o yeniçeri ocağında bulunsaydı «kazan kalkmazdı»

Ertuğrul Muhsinden bahsediyorum. O Ertuğrul Muhsin ki Napolyon Bonapart onun yanında hiç kalır... Napolyon ne demiş?.. «Asalet benimle başlar» demiş. Bu da lâf mı? Bu da söz mü? Ertuğrul Muhsin: «sanat benimle başlar„ diyendir. Onun için sanat tarihi yoktur. Ona sorunuz:

— Dünyanın en mühim sanat hadisesi hangi yılda cereyan etmiştir.

Size:

— 1888 de diyecektir.

Niçin mi!. Çünkü 1888 de o doğdu!. Âlim için varlık düşünmektir. Düşünüyorum, demek ki varım!.. Halbuki Muhsin için varlık ta kendisidir: Varım, demek ki dünya var! der.

Muhsin gayet yavaş konuşur. Buna rağmen nefesi çın çın öter sanki. Soluğunu uzaktan alırlar ve sus pus kesilirler.

Muhsin gayet yavaş yürür. Ayaklarının ucuna basar. Amma onun ayak sesini kırk metre öteden alırlar ve birer köşeye sinerler: Savulun geliyor!..

Dünyada en çok sevdiği şey kalabalık, nefret ettiği şey yalnızlıktır. Bunun için onu hiç bir yerde göremezsiniz, köşesinde tek başına oturur.

Gayet yumuşak başlıdır, tatlı huyludur, uysaldır. Meselâ sabahleyin kalkar da, çapaklarını silmeden havaya bakar ve güneşi bulanık görür:

— Hava fena der!..

Ondan sonra bir daha sözünden dönmez. Ortalığın güneşli olduğuna onu inandıramazsınız!..

Güzel, bütün dünya için onun güzel dediği, çirkin kendi beğenmediğidir...

Kur caizdir, kendi yaparsa. Aşk mükemmeldir, kendi severse ve münakaşa ayıptır, kendi girişmezse...

Bu yeniçeri asasbaşısı fevkalâde de sofudur. Çok dindardır. Dini tiyatro. türbesi tiyatrodur. Mevsim bitip de bütün sanatkârlar turneye gittiler miydi, onu yine tiyatrosundaki odasında bulursunuz. Türbesini bekliyen türbedar gibi o da tiyatrosunu bekler. Tanıdığı bir yer vardır: Sahne!. Fakat sahneye tapınması, biraz da kendine tapdırmak, tapındırmak içindir.

Ertuğrul Muhsin, öylesine bir Muhsindir ki çiviye paltosunu asıp gitse korkarlar... Ondan bir korkmayan...

Aman, merdivenlerde bir ayak sesi var, savulalım geliyor galiba...

Fırça

Tarihte Mizah

Yalnız içinde yaşadığımız zaman değil, bütün dünya tarihi tuhaflıklarla doludur. Hem eski zaman işlerindeki tuhaflıkların ceşnileri de başka türlü olduğuna göre onları iki defa antika saymak kabildir.

«Karikatür» okuyucularına her hafta tarihten eğlenceli bir fıkra, garip bir hadise ve bir mizah sayfası sunmayı düşündü. Bugün 172 yıl önce Paris elçisi olan meşhur Yirmisekiz Mehmet Çelebinin Operayı ilk defa nasıl gördüğünü kendi diliyle yazıyor. Elçinin dilinde bugüne göre çapraşık gelen kelimelerin yanına kavis içinde anlaşılır şekillerini de ilâve ediyoruz.

Opâre (opera)

Paris şehrine mahsus bir lûup(oyun) var imiş ki Opâre derler imiş. Acaip sanatlar gösterirler imiş. Azim cemiyet olur imiş. Kibarı şehir varırlar, ve vasi (henüz çocuk olan on beşinci Louis'nin vasisi) dahi ekseriya varıp kral dahi kâhice gelir imiş. Anı seyredecek olduk. Birgün entrodoktor (yani introducteur) kral canibinden bir Hintu (yaylı araba) getirüp etbaımızla bizi alup gittik. Vasinin sarayına muttasil bir yere vardık. O mahal opâre için yapılmış. Alâ meratibünnas (halk sırasına göre) herkesin mahsus oturacak yeri var. Bizi kral oturduğu yere götürdüler. Kırmızı kadife ile döşenmiş idi. Vasi dahi gelip yerinde oturur idi. Ve ricalü nisa (kadın, erkek) malâmal olmuş idi. Sağ tarafta kralın emmi zadesi matmazil de Şartuva Konde dirler bir mehpare (ay parçası) oturup sol tarafa da bir gayri emmi zadesi Matmazil de Laroş Sorbon Konti derler bir nazenin cevahirlere müstağark gelip oturup biz dahi ona muttasıl oturduk. Yüzü mütecaviz envai saz hazır idi. Akşama bir saat var idi. Her tarafı kapalı olmakla billûr avizelerde bir kaç yüz balmumu yanmış idi. O mahal ziyade tekellüf ile yapılıp cümle trabzanları ve amutları ve cidaranı erbâası (dört duvarı) ve sakfi (tavanı) halkâri (yaldızlı) olup gelen nisa dibalere ve cevherlere müstağrak olup (kadınlar kumaşlara ve cevherlere kuşanmış) mumların şulesinden bir halet feza pertev zühur etmiştir ki tabir olunmaz. Ve pişgâhımızda (önümüzde) sazendeler olduğu mahalde bir münakkaş kebir perde avihte etmişlerdi (asmışlardı). Tamam yerleşdikten sonra nagâh ol perde ref olup verasından (arkasından) bir sarayı âzim zühur eyledi. Sahnı sarayda bazendeler (dansözler) libası mahsuslarıyle ve yirmi kadar peri peyker murassa libas ve fistanlar ile meclise tekrar şaşaasaz olup sazları dahi yekpare sürude agaz ettiler. Bir miktar raksolunup badehu opâreye başladılar. Bunun maddesi bir hikâyeyi mücessem göstermek. Her hikâyeyi bir kitap edip basmışlar. Ceman otuz kitap olmuş. Her birinin adı var. Her mecliste bir gûne hikâyeyi henüz zühur ediyor gibi gösterirler, bizim olduğumuz meclis bir padişah var imiş. Bir gayri padişahın kızına âşık olmus ve talepkâr olmuş (almak istemiş). Amma kız dahi bir gayri padişahın oğluna âşık imiş. Beyinlerinde geçen sergüzeştleri aynile gösterdiler. Meselâ padişah kızın bahçesine varacak oldu. Nazargâhımızda olan saray anı vahitte gaip oldu yerinde bir bahçe zuhur etti ki limon ve turunç ağaçlarıyle malâmal idi. Bir vakit oldu ki tazarru ve niyaz için kiliseye varacak oldu. Ol bahçe yerinde filhal bir azim klise zahir oldu. Türlü türlü sihirler gösterip ateşbazlık ettiler ve atlu ve piyade asker ile cenkler gösterdiler. Ve gökten bulut ile âdemler inip ve yerden âdemler uçuverdiler. Neticei kelâm ol kadar hayretfeza şeyler gösterdiler ki kabili tabir değil. Ve radü berk (yıldırım ve şimşek) gösterdiler ki görülmedikce itimat olunmıyacaktır. Acaip ve garaip temaşa olundu ve halâtı aşkı (aşk halleri) bir mertebede izhar ve icra ederlerdi ki gerek padişahın ve gerek şehzadenin evza ve etvarına bakıldıkça taba rikkat gelür idi.

— Hamdolsun, çamura batmadan sokakta yürümenin çaresini buldum.

Tamam

— Kız, yumurtaları kaç dakika kaynattın?

— Dokuz dakika.

— Ben sana üç dakikadan fazla kaynatma demiştim.

— Üç yumurta vardı, üçerden, dokuz etmez mi?..

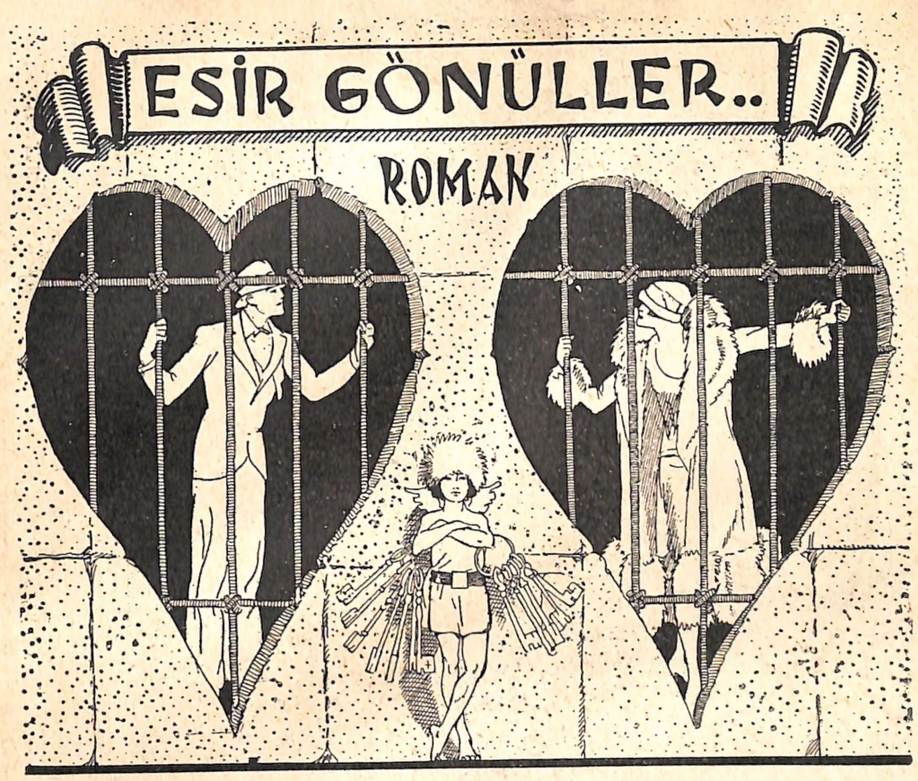

— 3 —

Yazan : **Kaptıkaçtı**

Bu işler bittikten sonra, İstanbul belediyesi,Türkiye haritasına yeni bir mamure hediye eden Bay Tosun Kudrete fahrî belediye reisliği unvanını vermişti.

Bütün bu işler bittikten sonra Bay Tosun Kudret gazetelere şöyle bir ilân verdi :

«Hayırsız adada kurmuş olduğum yeni (Dünya cennetine) taşınmak ve ölünceye kadar orada kutlu ve mutlu bir cennet hayatı geçirmek isteyen bedbaht Bayanlar ve Baylar üç gün sonra oraya nakledileceklerdir. Akay idaresinin büyük yandan çarksız vapurlarından üçü bu iş için kiralanmıştır. Saat dokuzda köprü adalar iskelesinde hazır bulununuz „

Ve üç gün sonra İstanbul bir mahşer hayatı yaşadı.

O gün bütün halk köprüye doğru akın ediyordu. Saat dokuza doğru köprü üstü yüz binlerce halkla doldu. O kadar ki iğne atılacak yer kalmamıştı. Tramvaylar işleyemez olmuştu. Hattâ bir aralık köprünün çökmesinden bile endişe edildi. Tam saat dokuzda bine yakın dünya cenneti yolcusu vapurlara bindiler, biraz sonra da vapurlar on binlerle halkın çılgın alkışları arasında hareket etti. Bu sırada dünya cenneti yolcuları, şiir kralı Filorinalı Nâzım tarafından yazılmış ve bestekârı şehir Muhlis Sabahaddin tarafından bestelenmiş olan şu «Saadet serenadı» nı hep bir ağızdan okuyorlardı :

Saadet bir efsane değil artık,
Hakikat oldu bizim şen gönlümüzde.
Mutluyuz, kutluyuz,
Biz cennet yolcuları

Felâketten çok uzak günlerdeyiz,
Ebedî mutluluk bizimdir, bizim.
Saadet bizim!
Bu Cennet bizim!

Bahtımız yücedir, gönlümüz özel
Saadet, mutluluk çok güzel
Mutluyuz biz,
Kutluyuz biz...

Bay Muhlis Sabahaddinin ferahfeza Uşak ve Bestenigâr makamlarından karışık olarak bestelediği bu yanık serenadın hep bir ağızdan söylenisi bütün gönüllerde yanık bir ilâhî tesiri yapıyordu.

Ve dünya cennetinin yolcularını taşıyan üç vapur, kıskanç gözlerin arzulu bakışları ve çılgın alkışlar arasında Marmaraya doğru kayıyor, akıyordu.

Dünya cenneti... Tosun Kudretin kurduğu cennet.. Mesut Bayanlar, bahtiyar Baylar ülkesi... Ve bir kelime ile: Şen yurt.

Daha ilk gününden itibaren dünya cennetinde yeni kurulan Belediye dairesinin divanhanesine sıra sıra evlenme kâğıtları asılmaya başlamıştı. İlk asılan kâğıtlar Bay Tosun Kudret ile Bayan Efsane Şengüneşindi. Tosun Kudret daha bu cennete adımını atar atmaz, beşinci kocasından da ihanet gördüğü için boşanmış olan Bayan Efsane Şengüneşle sekizinci defa evlenmiye karar vermişti. İhtisasını soran gazetecilere :

«— Ben, diyordu, artık saadete gidiyorum, sekizinci defa evlenmiye karar verdim. Fakat bu sefer ölünceye kadar, hattâ öldükten sonra da mesut olacağım. »

Dünya cennetinin bütün sakinleri ya karılarından ihanet görmüş Baylar, yahut kocalarından sedakatsizlik gören Bayanlardan mürekkepti. İmamı, muhtarı, bekçisi, belediye reisi, polisleri, nüfus memuru ve diğer bütün memurları bile teberrüken bu cennetin sakinleri arasından seçilmişlerdi.

İskelenin memurları, biletcisi, çımacıları, bakkallar, kasaplar, kundura boyacıları.. Hülâsa herkes asıl dünyada hıyanet görmüş olanlardan ibarettir. Burası öyle bir aynarozdu ki hıyanet görmemişlerin, saadetten şikâyetci olmıyanların burada yeri yoktu.

Dünya cenneti sakinleri Hayırsız adaya yerleşdikten on altı gün sonra ilk nikâh kıyıldı. O gün on sekiz çiftin çöpleri çatılmıştı. Belediye Reisi, beş defa evlenmiş, beşinde de mesut olamamıştı. O gün ilk olarak Bay Tosun Kudret ile Bayan Efsane Şengüneşin nikâhını kıyarken şu kısa nutku söyledi;

"— Bayanlar, Baylar.. Ey ebedî bahtiyarlar!., Burada bu cennette saadetin, sadakatin ve faziletin abidelenmiş olan sinesinde yaşıyorsunuz, hayat burada, şetaret burada... Artık bizim için bahtsızlık yoktur. Kara bahtı geberttik, gömdük. O iblis bir daha hatırlanmıyacaktır. Ve ben bu temenni ile şu mesut çiftin nikâhlarını kıyıyorum.,,

Parmaklara halkalar geçtikten ve imzalar atıldıktan sonra evlenme salonunu dolduran Bayanlar ve Baylar, Necdet Rüştünün yazıp Mesut Cemilin şevkefza makamından bestelediği şu şarkıyı hep bir ağızdan söylediler:

Güleceğiz biz artık kavuştuk saadete,
Kurtulduk ihanetten sarıldık sadakate!
Bay Tosundur bizlere bu günleri
gösteren!
Bize dünya yüzünde cennet meyi içiren,
Sevinip elçırpalım, hepimiz bahtiyarız!
Kalbimizin nur saçan şen sesine uyarız!

* *
*

Nikâh rasimeleri, evlenme şenlikleri, saadet ayinleri dünya cennetinde biribirini kovalıyordu. Herkes gülüyor, herkes eğleniyor, billûr sesli Bayanların şen kahkahaları dünya cennntinin havasında şetaretle çınlıyordu.

(Devamı var)

Hikâye

Niçin Dövmüş?

Ahmet Mestan, sayılı pehlivanlardandır. Demir parmaklıkları kalay çubuğu gibi büker, bakır tepsileri mukavva kâğıt gibi yırtar, kalın zincirleri pamuk ipliği gibi koparır, sıktığı elin parmaklarını biribirine geçirir, bastığı yeri çökertir, yüz on kiloluk bir pulat parçasıdır. Mestanla güreşmek istiyenler, onu görür görmez, erirler, daha ilk elensede pes ederler.

Değme şampiyonlara nefes aldırmayan pehlivanın ödünü kopartan yalnız biri vardır: Karısı! Bu sülün yapılı, ufak tefek, sinirli kadın, Ahmet Mestandan, bütün yendiği pehlivanların intikamını bir çırpıda alacak kadar aksidir, hırçındır. Mestanın, akşam üştü, evine getirerek övünmek istediği bükülmüş parmaklıkları, yırtılmış bakır tepsileri, kopmuş kalın zincirleri, en küçük bahane ile, birer birer kocasının başına fırlatır, onları birer kere daha parçalardı. Mestan bu hücumlar karşısında, en ağır sıklet şampiyonunun bile güç gösterebileceği büyük mukavemeti esirgemezdi.

Bir gün eve geç gelmişti, fakat kapıdan girmesile çıkması bir olmuştu. Halbuki o sabah İsveçten gelen müthiş bir pehlivanın sırtını altı dakikada yere getirdiği için pek memnundu. Karısına bu müjdeyi daha evvel vermek isterdi amma sporcu arkadaşları onu bırakmamışlar, klüpten klübe gezdirmişler, şerefine çay ziyafeti, müsamereler tertip etmişlerdi. Fakat onun bu zaferi evde bir işe yaramadı: Çünkü akşam gazetelerinden birinde çıkan resminde, yanı başında iki üç güzel kadın yüzü görülüyordu. Bu kadınlar Ahmet Mestanın muvaffakiyetile kendilerinden geçmişler gibi, adeta onunla omuz omuza, gülerek, resim çıkarmışlardı. İşte bu gazeteyi, bu fotoğrafı Mestan gelmeden önce gören karısı zavallı pehlivanı evinden ters yüzü göndermisti.

Pehlivan, tekrar eve nasıl döneceğini, karısının sinirlerini nasıl yatıştıracağını düşünerek dalgın dalgın yürürken kulağının dibinde bir gürültü işitti Caddede bir kalabalık birikmiş, ortalarına aldığı bir manzara ile eğleniyorlardı. Mestan merak etti, yaklaştı, baktı. Orta yaşlı bir adam, esmer bir delikanlının yakasına sarılmış, onu boğmak ister gibi hırçın hareketlerle savurup duruyordu. Delikanlı sap sarı idi. Nerdeyse bıçak bıçağa gelecek halde idiler. Pehlivan biraz daha yaklaştı, kendisini tanıyanlar yol verdiler. Hiç kimsenin ayırmaya cesaret edemediği bu dövüşçüleri Mestan bir çırpıda iki yana fırlatabilirdi. Mestan da böyle yapacaktı, fakat orta yaşlı adamın birden bire yakasından tuttuğu delikanlıya:

— Seni gidi namus hırsızı sen, benim karımı ayartıp kaçırmaya kalkışıyorsun ha!

Diye haykırışı pehlivanı kendine getirdi.

— Senin karını kaçırmak istiyen bu mu?

— Öyle ya!

Pehlivan elinin tersile delikanlının yüzünü bir okşadı, genç çapkın sırt üstü yere yuvarlandı, kaldı. Bayılmıştı.

Herkes pehlivanı alkışlıyor, bravo diyordu. Pehlivan kollarını sallıya sallıya oradan ayrılırken dostlarından biri kolundan yakaladı:

— Yahu, dedi, sana ne oluyor? Birisi elâlemin karısını kandırmış diye sen niçin başını belâya sokuyorsun? Az kaldı, herifi öldürecektin...

Pehlivan somurtarak cevap verdi:

— Herif, dayağı haketti... Bizim karı dururken elâlemin karısını neden kaçırmıya savaşıyor?., Oh olsun edepsize!

N. F.

Çöpçü uğrar mı ya?

— Bizim mahalleye çöpçü uğramıyor komşucuğum...

— Demek mahallenizde ne kedi var ne de köpek ha?...

Sarhoş — Karı ak akçe kara gün içindir derdi... Artık paramı içkiye vermiyeceğim... İktisat yapacağım... Her gün şu kumbaraya atacağım!..

Ankara caddesi: Letafet Basımevi

Elektrik asrında yaşıyoruz

Yirminci asrın adamı bu görünmeyen kuvvetten mucizeler çıkardı. Elektrik yalnız rahatımızı temin etmekle kalmıyor, aynı zamanda işimizi de kolaylaştırıyor.

Elektiriğin temin ettiği binbir konfor vasıtasından istifade etmemek cidden yazıktır.

Galatada Hezaren caddesinde, Beyoğlunda, Istiklâl caddesinde, Ankarada Bankalar caddesinde ızmirde Gazi bulvarında

BOURLA

biraderler ve şürekâsının bütün şubelerile

SATiE

Mağazalarında evinizin konforunu temin için her türlü elektrik aletlerini bulabilirsiniz.

BOURLA BİRADERLER ve Şsi.

İSTANBUL — ANKARA — İZMİR...

Karikatür

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR EDEBÎ, SİYASÎ MİZAH GAZETESİ

Kalafat

Ahmet Sait matbaası İmtiyazı alan ve neşriyatı idare eden: T. Şükrü